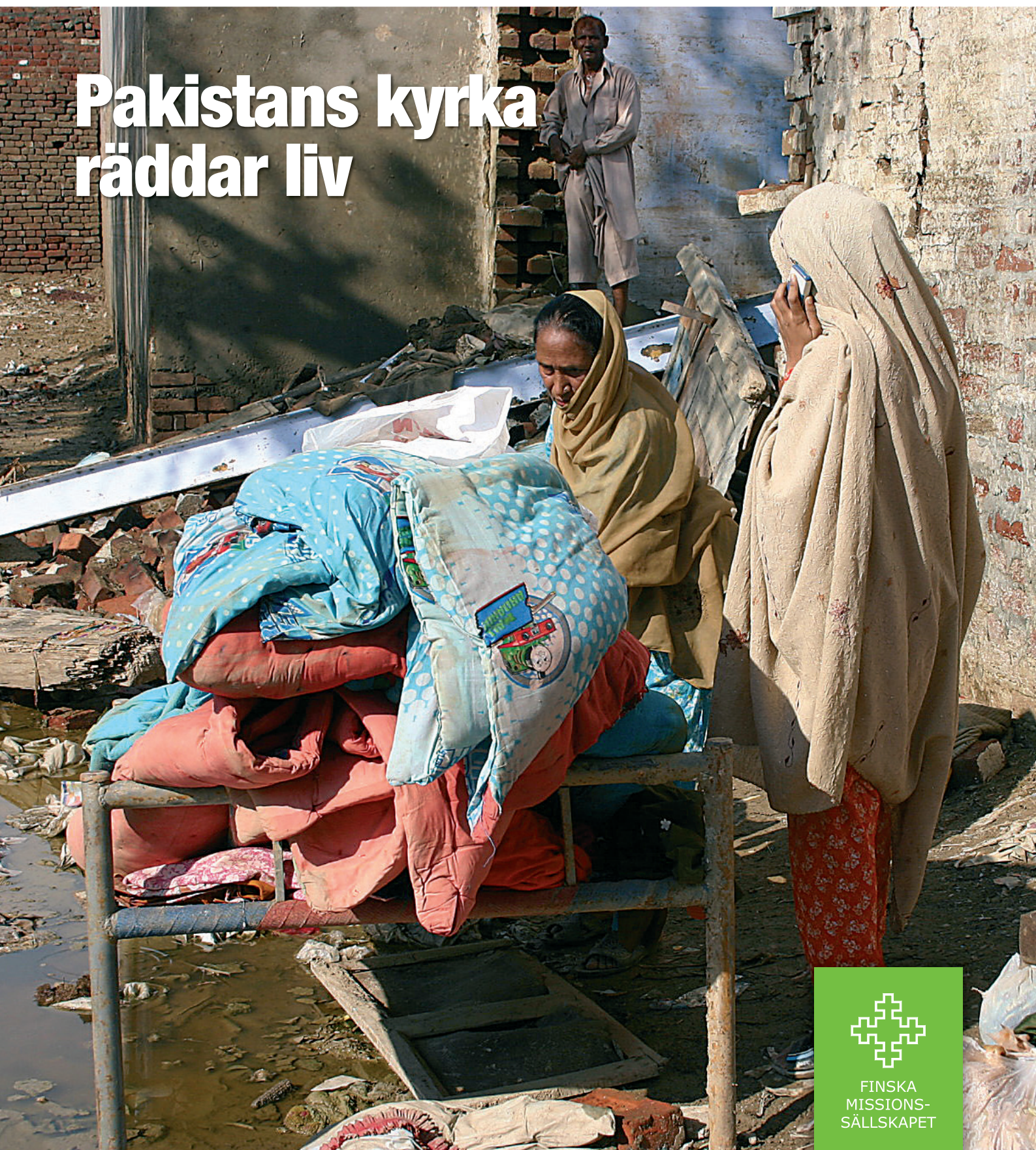

mission

Pakistans kyrka räddar liv

Finska Missionssällskapet

Besöksadress:
Observatoriegatan 18
00140 Helsingfors
Postadress:
PB 154
00141 Helsingfors
www.mission.fi/fms
fms@mission.fi
personlig e-post:
fornamn.efternamn@mission.fi

Chefredaktör:

Marika Björkgren-Thylin

Redaktör:

Joanna Lindén
ISSN 0357-296X
151. årgången

Chef för sv. sektionen
Marika Björkgren-Thylin
tfn 09-1297 360

**Sekreterare för barn-
och ungdomsarbete**
Carre Lönnqvist
tfn 09-1297 263

Understöds koordinatör
Britt-Helen Lindman
tfn 09-1297 266

Informatör
Joanna Lindén
tfn 09-1297 264

Byråsekreterare
Maria Westerling
tfn 09-1297 282

Missionspedagog
Camilla Skrifvars
tfn 09-1297 360

Marika Björkgren-Thylin
Chef för svenska sektionen

LEDARE

Barmhärtighet

Det har under de senaste veckorna i media skrivits mycket om svårigheten att få finländarna (och andra) att öppna plånböckerna för så kallade långsamma katastrofer. Översvämningarna i Pakistan har senast varit på tapeten. En katastrof som enligt färskta siffror från FN har krävt 1500 människoliv, berövat omkring 4,6 miljoner människor deras hem och drabbat sammanlagt 15,4 miljoner människor. 8 miljoner människor sägs vara i akut behov av hjälp. Trots detta har det varit svårt att få till stånd insamlingar till förmån för Pakistan.

I och med att jag för någon vecka sedan återvände till arbetet efter att ha varit moderskapsledig, har jag haft skäl att fördjupa mig i Finska Missionssällskapets nya strategi som färdigställdes under året som jag var borta. De utmaningar som sällskapet står inför är stora. 67 procent av världens befolkning är ännu inte kristen och motsättningarna mellan religionerna ökar på många håll i världen. I de flesta av länderna där sällskapet arbetar lever stora delar av befolkningen i yttersta fattigdom och klyftan mellan de rikaste och de fattigaste är enorm.

Det är lätt att bli likgiltig eller missmodig när utmaningar är så stora som världens evangelisation, extrem fattigdom eller katastrofer av den storleksklassen som översvämningarna i Pakistan. Min medicin mot de dystra tankarna är att regelbundet påminna mig om hur Jesus skulle ha handlat i en motsvarande situation. Han blev nämligen aldrig likgiltig inför nöden han mötte. Han tog sig alltid tid att stanna upp och hjälpa behövande även om det omkullkastade hans planer. Han samtalade med människor om trosfrågor vid de mest varierande tidpunkter och på de mest underliga ställen. Jovisst diskuterade han också med rådsmän och samhällets övriga makt-havare, men framförallt såg han till den lilla människan; den utstötta, den sjuka, den fattiga, den svaga, den trolösa och så vidare.

I en del undersökningar som presenterats i media har det framkommit att oviljan att hjälpa översvämningsoffren i Pakistan också bottnar i rädsla för den muslimska världen och den muslimska fundamentalismen. Även om jag inte vill att man förringar känslor av det här slaget tycker jag det är viktigt att påminna sig själv om att de som nu lider i Pakistan inte är en opersonlig muslimsk massa utan människor som du och jag. Och då är det igen dags att fråga sig vad Jesus skulle ha gjort om han hade mött pakistaniern som förlorat sitt hem och delar av sin familj i översvämningarna. Jesus som berättade liknelsen om den barmhärtige samariten när han fick frågan om vem som är vår nästa. Skulle Jesus ha hjälpt den muslimske pakistaniern?

Marika Björkgren-Thylin

"Har någon bara den goda viljan, så är han välkommen med det han har och bedöms inte efter vad han inte har. Meningen är ju inte att andra ska få det bättre och ni få det svårt. Nej, det är en fråga om jämvikt; nu skall ert överflöd avhjälpa deras brist, för att en annan gång deras överflöd skall avhjälpa er brist. Så blir det jämvikt, som det står skrivet: Han med mycket fick inte för mycket och han med lite fick inte för litet." 2. Kor. 8:12-15

>> FÖNSTER MOT VÄRLDEN

Svår torka i Mauretanien

Mauretanien plågas åter av svår torka. Grundvattennivåerna har sjunkit kraftigt som en följd av uteblivna regn och torka på Sahal-området ifjol. Bevattningen och vattentillförseln för jordbruket har minskat och många odlingsmarker har utarmats. Eftersom bland annat spannmålsproduktionen avstannat påverkas också en stor del av invånarnas ekonomi. Sedan början av året har matsäkerheten varit hotad i landet, som till tre fjärdedelar utgörs av öken. Finska Missionssällskapet har stött Mauretanien via Lutherska världsförbundet sedan år 2005. Årets utjämningskampanj riktar sig till Senegal och Mauretanien med syftet att förebygga ökenspridningen. Läs mera på sidan 14-15.

Biståndsarbetarnas säkerhet global angelägenhet

Den 19 augusti firades den internationella dagen för humanitärt arbete. Årets tema är de lokala biståndsarbetarnas säkerhet. Sex finländska biståndsorganisationer, bland dem Finska Missionssällskapet, uppmärksammade dagen för första gången i Helsingfors. De humanitära arbetarnas vardag i utvecklingsländer och kriszoner försvåras allt mera av hot från omvärlden, nu senast i Afghanistan. Våldsdåd, terrorattentat, kidnappningar och mord utgör konstanta faror för hjälparbetarna. Organisationerna poängterade tillsammans att biståndsarbetarnas trygghet i lokalsamhällen kan förbättras genom utbildning, förebyggande arbete och katastrofberedskap. Finska Missionssällskapet är utrikesministeriets partnerorganisation.

Rea Noponen från Rädda Barnen, David Korpela från Kyrkans Utlandshjälp, Tommi Järvinen från World Vision Finland och Timo Frilander från Finska Missionssällskapet informerade media om humanitärt arbete. Foto: Joanna Lindén

Latinamerikanska kyrkorådet medlade i UPM-konflikten

Det latinamerikanska kyrkorådet har fungerat som medlare i krisen mellan grannländerna Argentina och Uruguay angående UPM:s cellulosaafabrik i Uruguay. Fabriken har försakat högljudna protester från lokalbefolkningen och miljöaktivister under sju års tid. För att lösa tvisten har kyrkorådet fört dialog på lokal, nationell och internationell nivå. Pastor Juan Gattinoni, områdeskoordinator för Latinamerikanska kyrkorådet, besökte Finland i somras.

”Kyrkorådet har fungerat som en diplomatisk aktör i Sydamerika. Här i Finland har jag samtalat med både UPM, Metsä-Botnia och utrikesministeriet”. I slutet av juli enades Argentina och Uruguay om ett miljöavtal, som markerade slutet på krisen.

Juan Gattinoni (i mitten) besökte bland annat utrikesministeriet i samband med sitt finlandsbesök i somras. Här tillsammans med Karita Laisi och Tapio Leskinen från Finska Missionssällskapet. Foto: Joanna Lindén

Rent vatten för tusentals

Hjälp till självhjälp. I norra Tanzania pågår en gemensam kamp mot torkan genom Finska Missionssällskapets vatten- och miljöprojekt. Invånarna i Kishapu har lidit av de återkommande torrperioderna i 20 års tid. Mark Leveri som arbetar för sällskapets partnerorganisation, den kristna flyktinghjälporganisationen i Tanganyika, säger att allt beror på regnen: utan nederbörd, inget liv. Sällskapets vattenprojekt förser cirka 7 000 människor med rent vatten. Lokala beslutsfattare engagerar sig i de långsiktiga projekten. Sällskapet hjälper också till med vattenrening och hygienfrågor i Kishapur.

Vattenpumpen, som sköts av en utbildad maskinist, är oundgänglig. Lokalbefolkningen i Kishapu kan underhålla sina gamla vattenrör tack vare stöd från sällskapet. Foto: FMS arkiv

Tanzania fick sin första dövpräst

Den 22 augusti blev en historisk dag i Tanzanias lutherska kyrka. Kyrkans första döva präst, Enoch Garbriel Meyasi, prästvigdes i katedralen i Moshi. ”Kyrkan var långt över fullsatt, folk trängdes inne och ute”, berättar Barbro Finskas-Mushendwa, bosatt i Arusha. Biskopen Dr. Shao förrättade vigningen, assisterade av biträdande biskopen i Moshi samt utnämnda biskopen i Pare Stift. Ett trettiotal präster från Norra stiftet deltog också. Representanter från Härnösands stift, Sverige, medverkade i ceremonin.

Efter en intensiv tid som präster i Borgå stift väntar nya utmaningar för Malin och Rune Lindblom i Israel. "Nu är det äntligen dags att åka", säger Malin och Rune. Tillsammans med barnen Natanael, 6 år och Rebecka, 4 år, ska de nu agera brobyggare i Jerusalem.

Text och foto: **Joanna Lindén**
skribenten är informatör vid
Finska Missionssällskapet

MC-missionärer susar fram i Jerusalem

>> Malin och Rune Lindblom kommer att arbeta med den kristna motorcykelklubben Gospel Riders Jerusalem och fungera som verksamhetsledare vid Shalhevetjah-centret i Jerusalem.

– Det här är en gammal dröm som går i uppfyllelse, att bo och verka i de miljöer där allting började, säger Malin som fascineras av urkyrkan och kristendomens utveckling från judendomen.

Många utmaningar väntar i Jerusalem: nya arbetsuppgifter, språkstudier och barnens skolstart på engelska.

Jari Peurala, från Gospel Riders Finland, var med och välsignade paret vid Missionsfesten i Oravais. Han hoppas att missionärerna Lindblom kan bidra till att skapa förståelse och försoning i Jerusalem.

Finska Missionssällskapets församlings- och evangelisationsarbete i Israel och de palestinska områdena fungerar som en enande faktor mellan den judiska och arabiska befolkningen. Det här poängterades också av biskop Björn Vikström under missionärsvälsignelsen: ”I Israel kommer ni att fungera som brobyggare. Det är en splittrad del av vår värld ni åker till”.

Mångsidiga uppgifter

Verksamheten i Jerusalem är ett praktiskt vittnesbörd på hur öppenhet och samarbete kan skapa en grogrund för fred. Shalhevetjah-centret är en oas där bl.a. en thailändsk, kinesisk, etiopisk och hebreisk församling håller sina gudstjänster. Vid centret finns ett vandrarhem och barn- och ungdomsverksamhet. Gospel Riders Jerusalem samlas också vid centret.

– Medlemmarna i motorcykelklubben är unga och arbetar på frivilligbasis och behöver stöd i att ta större ansvar inom klubben, säger Rune.

Familjen Lindblom installerar sig i Jerusalem i augusti. Tiden före avfärden blev mycket intensiv. I februari 2010 kom beskedet om att det fanns lämpliga uppgifter för paret i Jerusalem. I maj var det dags för sällskapets förberedande utbildning.

– Tanken är att vi ska vara med och upprätthålla och utveckla verksamheten i Jerusalem. Samtidigt ska vi göra oss överflödiga under de två år vi är där, så att arbetet kan fortsätta när vi åker hem, säger Rune och hänvisar till sällskapets strategi.

Malin, ursprungligen hemma från Karleby, har nu tjänstledigt i två år från Sundom kapellförsamling. Rune, hemma från Karis, tar också en paus från arbetet inom församlingarna i Korsholms prosteri.

Experter på judaistik

Både Rune och Malin har ett brinnande intresse för judaistik. Intresset för Israel föddes redan under studietiden och paret har vistats upprepade gånger i Jerusalem. Båda två valde judaistik som huvudämne vid teologiska fakulteten, Åbo Akademi.

– Vi har båda studerat vid Svenska kyrkans teologiska institut i Jerusalem. Malin har också praktiserat i Jerusalem i samband med Missionssällskapets preliminärutbildning, säger Rune.

Ett äventyr för barnen

Barnen kommer att börja engelskspråkig förskola och grundskola till hösten.

– Egentligen är tidpunkten för vår utresa oläglig med tanke på att Natanael ska börja skolan i höst, men vi valde att åka ändå. Visst oroar vi oss för hur barnen ska klara alla omställningar, säger Malin. Samtidigt vet vi att Gud tar hand om oss.

På motorcykel i det heliga landet

Motorcykelklubben Gospel Riders förenar motorister i tron på Kristus. Samvaron är viktig och medlemmarna kör ofta runt tillsammans på långa utfärder. Ryggmärkets emblem med kors och törnekrans susar fram genom stad och land.

– Som medlemmar i Gospel Riders vill vi visa att det är intressant att leva som kristen och att mission är spännande. Visst behövs mission också i Jerusalems urbana miljöer, säger Rune.

Både Malin och Rune är motorcykelentusiaster och sedan tidigare aktiva inom Gospel Riders Finland. De knöt personliga kontakter till Jerusalemklubben under ett sommarläger i Finland.

– Roy Rissanen som grundat Gospel Riders Jerusalem och ansvarar för Missionssällskapets arbete i Mellanöstern frågade om vi kan tänka oss att arbeta med motorcykelklubben i Jerusalem, säger Malin.

Malin och Rune Lindbloms arbete stöds av de svenska församlingarna i Jakobstad, Karleby, Vasa, Borgå och Esbo samt Förbundet Kyrkans Ungdom och Gospel Riders Finland. För tillfället arbetar också missionär Heidi Tyni, hemma från Larsmo, i Jerusalem. Hon verkar i den hebreiska messianska församlingen där de flesta medlemmarna kommer från Ryssland.

Malin och Rune Lindblom anlände till Jerusalem den 3 augusti. Sedan dess har de hunnit installera sig i sin nya lägenhet, börja bekanta sig med arbetet, skött arrangemangen kring kurs i hebreiska och hjälpt till i shalhevetjahförsamlingen.

Malin och Natanael, 6 år, samt Rune med Rebecka, 4 år, bor numera i Jerusalem.

Arbetet i Israel

Shalhevetjah-centret erbjuder förutom gudstjänster och utbildning också mötes- och lägerutrymmen för barnläger, barn- och ungdomsklubbar, olika kurser och seminarier. Diakoniverksamheten omfattar familje- och barnarbete, terapi och själavård. Personer som drabbats av våld i hemmet eller lider av alkohol- och narkotikamissbruk erbjuds stöd. Diakonin når också åldringar, invandrare och prostituerade. Centret är öppet för alla, oberoende av nationell identitet, religiös och etnisk bakgrund.

Gospel Riders är ursprungligen en finländsk, kristen MC-klubb med 900 medlemmar. Gospel Riders-klubbar verkar i Finland, Estland, Spanien och Jerusalem. Gospel Riders Jerusalem är en del av Finska Missionssällskapets brobygggarverksamhet.

Finska Missionssällskapet samarbetar också med den messianska Immanuelkyrkan i Jaffa. Finska Missionssällskapet har arbetat i nuvarande Israel sedan 1924.

Rekordmånga ville debattera mission. Finska Missionssällskapets nya strategi och den pågående debatten om förhållandet mellan mission och utvecklingssamarbete aktualiserades vid missionsfesten i Oravais. Drygt 100 personer deltog i symposiet med temat "Evangeliet för hela människan" den 18 juni. Expertpanelen med direktören för utrikesarbetet Rolf Steffansson, missionär Christine Björkskog och biskop Björn Vikström svarade på publikens frågor. Foto: Joanna Lindén

Internationellt. Karennkören från Oravais uppträdde ett par gånger under festen. Foto: Joanna Lindén.

Mänskliga rättigheter. Johan Sandbergs omfattande fotoutställning med motiv från Colombias konfliktzoner fascinerade många. Foto: Joanna Lindén

Missionsfesten i Oravais

– Mellan hav och himmel

Någonting för alla. Återseenden, diskussioner, mingel och samtal. Missionsfesten bjöd på både eftertanke och underhållning. Kyrkbacken i Oravais fylldes av 600 personer den 18-20 juni.

Långväga gäst. Humphrey Peters, nyvald biskop i Peshawar stift i Pakistan, besökte Oravais. I år har det gått 50 år sedan sällskapet inledde sitt arbete i landet. Foto: Anders Wikström

Högtidlig avslutning. Kyrkoherde Berndt Berg i färd med att skaka hand med biskop Björn Vikström. Till höger direktör Rolf Steffansson. Till vänster två av festens internationella gäster: Alicia Lee, själavårdare från Taiwan och doktor Ezra Gebremedhin, expert på ökenfäderna (Sverige/Etiopien). Foto: Anders Wikström

>> VÅRT ATT VETA

Onödiga dödsfall

Trots att modern medicin har lyckats ta fram botemedel mot flera stora sjukdomar saknar en tredjedel av världens befolkning helt tillgång på dessa. I de allra fattigaste delarna av Asien och Afrika stiger den siffran till hälften. Årligen dör runt fjorton miljoner människor i infektionssjukdomar. De drabbas oftast av sjukdomar som lätt kan skötas med rätt medicinering. Men i Afrika får bara en procent behandling mot hiv/aids, ett fåtal får tillgång till artemisinin-behandling mot malaria och endast 25 procent får rekommenderad behandling för tuberkulos.

Av 1393 nya preparat som lanserades 1975-1999 var mindre än en procent, 13 stycken (undantaget hiv-läkemedel), avsedda för sjukdomar som huvudsakligen drabbar människor i fattiga länder. Trots att dessa sjukdomar står för 9 procent av den globala sjukdomsbyrån.

Kyrkans insats

Fast bara 3 procent av indierna är kristna, kommer 18 procent av hälsovården i Indien från kristna kyrkor.

Framsteg i Nepal

Under åren 1999-2009 har läskunnigheten i avlägsnare trakter i Nepal ökat från 27 procent till 49 procent och barndödligheten har på samma tid minskat från 118 till 61 per tusen födda.

Mellanöstern

Det finns hela 22 nationer i denna region.

Öknens framfart

Finska Missionssällskapets Utjämningsinsamling stöder detta år bland annat kampen mot ökenspridningen i Senegal och Mauretanien. Ökenspridningen hotar tillgången på mat och vatten. Men skulle man täcka 7 procent av Saharas öken med solpaneler skulle det tillfredsställa hela jordens energibehov.

Källa: Philip Yancey: *I was just wondering*, www.lakemedelsvarlden.se, Kirsti Kirjavainens rundbrev, www.naturskyddsforeningen.se

Rolf Steffansson

skribenten är direktör för Finska Missionssällskapets utrikesarbete

Tillsammans

DIREKTÖRENS HÖRNA

I år firar man Onandjokwe-sjukhusets hundraårsjubileum i Namibias lutherska kyrka. Den finländska läkaren Selma Rainios vision om ett sjukhus utgör en milstolpe i både Namibias hälsovård och det finländska utvecklingssamarbetet, även om det senare begreppet var okänt för hundra år sedan. När Martin Rautanen arbetade med det lokala språket i syfte att översätta Bibeln, kom han samtidigt att bereda vägen för ett bildningsarbete som betytt oerhört mycket för samhällsutvecklingen. Rainio och Rautanen arbetade på samma sätt som många andra missionärer i Afrika. För en lång tid framåt förknippade lokalbefolkningen missionsarbetet med begreppen skola, klinik och kyrka. Dessa blev också redskap som byggde upp det nationella självförtroendet. En av mina kolleger i Tanzania förklarade för mig att denna modell fanns redan i Nya testamentet. Han hävdade att när Jesus gick omkring och förkunnade, undervisade och botade, handlar det om predikan, utbildning, och hälsovårdsarbete.

Redan länge har arbetet varit mycket mera mångsidigt än så. Till den kristna kärlekens natur hör att fråga efter vad medmänniskan behöver. För våra partnerkyrkor och -organisationer har detta betytt ett speciellt ansvar för dem som är allra mest utsatta. Det har på flera ställen betytt arbete bland alkoholister och drogmisbrukare. På många håll är kyrkor engagerade i frågan om att ge HIV-positiva en plats i kyrka och samhälle och möjlighet till utkomst. På alla ställen är det inte heller självklart att kvinnor har en röst och plats i beslutsfattandet. Genom ett långsiktigt arbete har våra utsända medarbetare tillsammans med de lokala kyrkorna varit med och skapat förändring och utvecklingsmöjligheter. Lösenordet för det utvecklingssamarbete som Finska Missionssällskapet varit med i har varit just detta: Tillsammans. Genom partnerskapet har vi på ett unikt sätt kunnat nå samhällets rötter. Vi har kunnat använda medarbetares visdom i mötet med den lokala kulturen.

När jag skriver detta har jag nåtts av nyheten om att Tanzanias lutherska kyrka fått sin första döva präst, Enoch Gabriel Mayesi. Finska Missionssällskapet har varit med om att möjliggöra detta genom att finansiera en assistent åt honom under hans teologiska studier i Mwiki. Vi hoppas att han kan fungera som inspiration och öppna nya dörrar för döva i Tanzania. Framför allt kan han också göra det möjligt för kyrkan att förstå och engagera sig i de dövas värld på ett djupare sätt.

Då Finska Missionssällskapet under detta år arbetat med ett nytt program för utvecklingsbistånd har vi en bra grund att arbeta vidare på. I enlighet med vår strategi har programmet för bistånd som mål att fattigdomen reduceras och att de mänskliga rättigheterna förverkligas. Målen hänger ihop genom att kränkningar av mänskliga rättigheter är både en orsak till och en följd av fattigdom. Vi arbetar tillsammans med våra partners och med dem som drabbats av kränkningar. Vår erfarenhet är att det är i detta samarbete som vi hittar vägar till utveckling och vägar ur fattigdom. I vår verksamhetsidé säger vi: *Vi förverkligar Guds kärlek i ord och handling: Vi förkunnar evangelium, försvarar mänskliga rättigheter och arbetar för att eliminera fattigdom.* Vi tror att detta tillsammans utgör grunden för det goda liv som Gud skapat oss var och en till.

Sjukhuset i Tank grundades 1868. Sjukhuset fungerar som ett praktiskt kristet vittnesbörd om kärleken till nästan i en region där talibanerna har starkt fotfäste. Foto: Sällskapets arkiv.

Arbetet i Pakistan 50 år

– ”ett politiskt under”

I år är det 50 år sedan Finska Missionssällskapet inledde sitt arbete i Pakistan. Sällskapet har idag väletablerade kontakter i landet genom Pakistans förenade kyrka i Peshawar stift. Arbetet respekteras av lokalbefolkningen, oavsett religionstillhörighet. Sjukhuset i Tank har uppnått en nyckelposition och fungerar som en trygg zon i de konfliktfyllda områdena i nordvästra Pakistan.

När de första missionärerna anlände till Pakistan 1960 var det inte många som kunde säga vad som väntade. Utmaningarna var många – språket, kulturen och klimatet. Först ut var teologen Viljo Remes som år 1960 anlände till Dera Ismail Khan tillsammans med sin hustru, arkitekten Helvi Maria. I oktober 1961 anlände också lektor Lea Laine till Pakistan. I likhet med pionjärerna Remes bosatte sig Lea också i Dera Ismail Khan i västra Pakistan för att studera urdu.

De första åren låg fokus på missionärernas utbildning. Det här poängteras i årsrapporten från 1962: ”Det fordras icke blott nöjaktig kunskap i respektive lands språk utan därtill bör vederbörande ha minst lika grundlig kännedom om den islamska tron som vanliga muhammedanska lärare besitter”.

I oktober 1961 företog missionsdirektor Vuorela en inspektionsresa till det nya missionsfältet. Under resan bekantade han sig med den lutherska kyrkan i Pakistan och missionärerna från Danska Pathansmissionen samt amerikanska World Mission Prayer League's verksamhet i landet.

Pakistanveteran bilar runt i Mellanöstern

Arbetskåren fick ytterligare tillskott

när folkskollärare Paavo Norkko med hustrun Elsa Norkko åkte till Pakistan som missionärer från Finska Missionssällskapet 1962. År 1963 fanns det redan nio finländska missionärer i Pakistan. Sedan dess har antalet missionärer varierat under årens lopp. Idag har sällskapet bara en missionär i landet, till stor del på grund av det svåra politiska läget och säkerhetssituationen.

Paavo Norkko har engagerat sig för Pakistan hela sitt liv. Sedan 1978 har han varje år rest runt i Mellanöstern för att besöka kristna församlingar och gästarbetare.

– I februari körde jag runt i Mellanöstern. Jag flög till Dubai, hyrde bil och besökte kristna gästarbetare i en månad. På nätterna stannade jag till vid motorvägen, fällde ner ryggstödet och somnade. Jag kände mig aldrig hotad, men visst fanns det faror på vägen. Jag besökte många arbetsläger – det finns massor av kristna gästarbetare enbart i Dubai. Mitt engagemang från tiden i Pakistan fortsätter, nu för Mellanöstern som helhet.

Missionärerna - en del av lokalbefolkningen

Humphrey Peters, nyvald biskop i Peshawar stift i Pakistans protestantiska kyrka, medverkade med anledning av sällskapets 50-års jubileum i Pakistan. Humphrey poängterade den fred och försoning som sällskapet åstadkommer mellan olika trossamfund i Pakistan.

– De kristna sjukhusen och skolorna betyder oerhört mycket i regionen. Sällskapet betjänar de fattigaste bland de fattigaste, både muslimer och kristna. Det är fantastiskt att en finländsk, kristen organisation har kunnat verka ostört i Pakistan under en så lång tid.

Det kristna sjukhuset i Tank, som

grundades 1859, är ett exempel på detta arbete. Finska Missionssällskapets missionärer har vårdat den lokala befolkningen och flyktingar från Afghanistan vid sjukhuset sedan 1963.

– All verksamhet som bidrar till fred och försoning är ovärderlig just nu. Finska Missionssällskapet är en av de få organisationer som kan arbeta i området, säger Humphrey.

Pakistanmissionärerna Ann-Christine och Jouko Marttinen förevisade den nyproducerade dokumentären ”Ni hör till vårt folk” under sommarens missionsfester i Varkaus och Oravais. En omfattande Pakistanutställning visades också i Varkaus och vid KU:s sommarläger i Pieksämäki.

– Sällskapets missionärer i Pakistan har så långa anor att de uppfattas som en del av lokalbefolkningen, säger Ann-Christine Marttinen.

Kimmo Pulkkinen, före detta ambassadör i Pakistan, känner som privatperson fortfarande ett engagemang för Pakistan. Han säger att sällskapets arbete i landet är mycket viktigt och att närvaron inger hopp om fred och försoning i landet. Trots det måste både missionärer och biståndsarbetare vara ytterst försiktiga för att kunna arbeta i landet. Han har kallat sjukhuset i Tank ett politiskt under. Pulkkinen oroas ändå över risken att våldsdåd och attacker i framtiden riktas även mot kyrkor och kristna inrättningar.

Kan EU påverka människorättssituationen i Pakistan?

– Tyvärr är mycket liten mån. Men genom att fördöma självmordsattentat och attacker mot trossamfund markerar vi tydligt vår position.

Text: **Joanna Lindén**
skribenten är informatör vid
Finska Missionssällskapet

Fakta

Fadderbarn och bibelkorrespondens

Pakistan grundades som en minoritetsstat 1947. Missionssällskapets arbete i Pakistan är inriktat på utbildning och kristen fostran, hälso- och sjukvårdsarbete, administrationsutveckling samt återuppbyggnadsarbete på jordbruksområden. Sällskapet driver bibelkorrespondenskurser och har fadderverksamhet i fyra skolor i Pakistan.

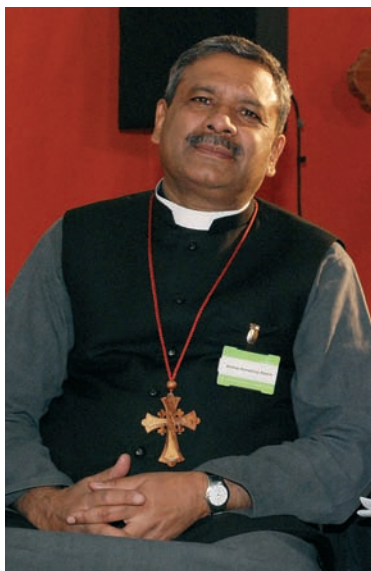
Idag samarbetar Finska Missionssällskapet med Church of Pakistan i Peshawar stift. Kyrkan har 100 000 medlemmar och samarbetet med Missionssällskapet har pågått sedan 1980.

Sammanlagt har cirka 60 missionärer arbetat i Pakistan sedan Missionssällskapet startade sin verksamhet i landet 1960.

Idag bor det cirka 180 miljoner människor i Pakistan, varav 97 procent är muslimer.

Paavo och Elisa Norkko besökte Pakistan i vintras. Säkerhetssituationen har förändrats drastiskt sedan de arbetade som missionärer i landet.
Foto: Privat

Humphrey Peters, nyvald biskop i Peshawar stift, besökte Finland i juni i samband med missionsfesterna.

Kimmo Pulkkinen vid utrikesministeriet poängterar att den kristna närvaron i Pakistan har fått till stånd mycket gott, speciellt inom sjukvården.

Pakistans kyrka räddar liv

Hjälpböven i Pakistan är akuta. Foto: Kanwal Isaacs

Den pakistanska kyrkans anställda fick sätta sin krisplan i verket när kraftiga monsunregn fick floden Indus att svämma över i augusti. Den humanitära katastrofen har gjort miljontals människor hemlösa. Kyrkan i Peshawar stift räddade tusentals nödställda i augusti. Människor evakuerades och inkvarterades i kyrkor och skolor i Risalpur och Nowshera i Risalpur och Nowshera i nordvästra Pakistan.

I augusti nådde den pakistanska kyrkans nödhjälps drygt 1300 hinduiska och kristna nödställda familjer. Dessa minoriteter är sedan tidigare utsatta i samhället. Kyrkan bistår alla oavsett religiös tillhörighet. Pakistans kyrka meddelar att hjälparbetarna har gjort sitt yttersta för att rädda strandsatta människor och förmedla mathjälps.

Sjukhuset i Tank hårt drabbat

Finska Missionssällskapets missionär

Jenni Haunia befann sig på hemmaperiod i Finland när katastrofen bröt ut. Fysioterapeut Haunia arbetar vid det kristna sjukhuset i Tank, som skadades allvarligt av översvämningarna. Haunia återvände till sjukhuset i september. Sällskapet samarbetar också med sjukhuset Bannu, kliniken i Risalpur-området och hälsostationen i gränsprovinsen Dera Ismael Khan.

Humphrey Peters, biskop i Peshawar stift i de nordvästra gränsprovinserna, har besökt de katastrofdrabbade områdena. Han säger att förödelsen inte går att jämföra med någonting han tidigare upplevt: raserade byggnader, vattenfyllda hus och avliden kreatur på vidsträckt område.

På grund av översvämningarna sköts skolstarten upp ett par veckor till mitten av september. Sällskapet stöder genom sin fadderverksamhet skolklasser i sammanlagt fyra skolor.

– Hälften av sällskapets fadderbarn har drabbats av katastrofen. Deras familjers hus har skadats allvarligt.

Familjerna har inkvarterats tillfälligt i skolorna, säger Anni Suhonen, sällskapets regionkoordinator och före detta missionär i Pakistan.

Miljontals nödställda – sällskapet hjälper

Sällskapet har beviljat 50 000 euro i katastrofhjälps till den pakistanska kyrkans hjälparbete. Målet är att hjälpa de minoriteter som inte nås av annan katastrofhjälps. Katastrofhjälpen kanaliseras under tre månader. Sen fokuserar sällskapet på återuppbyggnadsarbete. Resurserna från katastroffonden kanaliseras till lokala aktörer i Peshawar stift. Hjälpen når fram genom ACT-alliansen, de kyrkliga biståndsorganisationernas nätverk.

De nödställda behöver skydd, mat, rent vatten, medicin och hygienartiklar. En stor del av skördarna i Peshawar stift har nu förstörts för andra året i rad. Ifjol skadades odlingsmarkerna på grund av striderna i området.

Det är svårt att röra sig på de krisdrabbade områdena eftersom vattenmassorna har svept bort broar. Biskop Peters ber främst om förbön för sitt land och de som drabbats av naturkatastrofen. Peters är speciellt oroad över hur återuppbyggnadsarbetet kommer att utvecklas. Översvämningarna är de värsta sedan 1929. I slutet av augusti rapporterade FN att cirka 20 miljoner människor har påverkats av katastrofen.

Fakta

De mänskliga rättigheterna – grunden för katastrofarbete

Sällskapetets katastrofarbete bygger på de universella mänskliga rättigheterna. Arbetet styrs av principerna för humanitet, obundenhet, neutralitet och jämlikhet. Sällskapet förbinder sig att i all sin verksamhet följa internationellt godkända normer och standarder för humanitärt bistånd. Bland dessa finns Röda Korsets och medborgarorganisationernas regler från 1994 för humanitärt bistånd (s.k. Code of Conduct) och Sphere-standarderna.

Aktuellt katastrofarbete 2010

- 40 000 euro till Malawis evangelisk-lutherska kyrkans verksamhet för tillgången på livsmedel
- 25 000 euro för att bekämpa den hotande hungersnöden i Mauretania.
- 50 000 euro genom ACT för det jordbävningsdrabbade Yushu i Qinghai, Kina.
- 63 000 euro till det eldhärjade området Badarjhula i Indien, samarbete med lokala partners
- 70 000 euro i eftervård till Sirinkaområdet i Etiopien som drabbats av torka år 2009. Nödhjälpen sker i samarbete med Mekane Yesus kyrkan.
- 50 000 euro till de översvämningdrabbade områdena i Pakistan, hjälpen kanaliseras via ACT.

Hjälp de nödställda

Finska Missionssällskapet har sedan år 1960 samarbetat med kyrkan i Pakistan. Under denna tid har vi åstadkommit mycket gott, bland annat ett nätverk av skolor och sjukhus. Översvämningarna hotar nu allt det som vi tillsammans byggt upp.

De nödställda behöver nu din hjälp. Ge en gåva till vår katastroffond. Tack för att du är med i hjälparbetet!

Det går också att donera till vårt bankkonto Sampo 800014-161130, IBAN: FI38 8000 1400 1611 30, BIC: DABA-FIHH. Skriv HJÄLP i meddelanderutan.

Delta i katastrofinsamlingen genom att ringa till vår insamlingstelefon 0600 02020 (19,95 euro) eller skicka ett textmeddelande med texten HJÄLP5 (ger 5 euro) eller HJÄLP10 (ger 10 euro) till numret 16160.

En man med benprotes har tagit skydd i den översvämmande matsalen vid sjukhuset i Tank. Foto: Kanwal Isaacs.

Miljontals människor har blivit hemlösa på grund av vattenmassornas framfart. Foto: Peter Nadeem

”Det är ofta kvinnornas initiativ som bär frukt i byarna”, säger Häggblom. I byn Kanjou har kvinnorna startat många projekt: bland annat en egen eukalyptusskog för att få brännved. En gemensam trädgård där man odlar mangoträ, maniok, acajouträ och grönsaker ligger intill den här brunnen.
Foto: Joanna Lindén och Finska Missionssällskapets bildarkiv

Kamp mot torkan i Senegal

- på eget initiativ

Sakta men säkert vinschar en grupp kvinnor upp vatten ur djupet. Det är ett hårt arbete – brunnen är kanske över 40 meter djup och det dröjer innan vattendunkarna fylls. Rent vatten är långt ifrån en självklarhet i Senegal. Men så länge det finns möjlighet att klara av vardagen på landsbygden stannar människorna kvar. Utan brunnar och rent vatten tvingas de in till städerna, där de ofta möts av ännu svårare utmaningar än torkan.

Nytt och gammalt, fattigt och rikt – kontrasterna i Senegal är stora. Bengt Häggblom från Kronoby känner till vardagen på Senegals landsbygd. Han har med egna ögon sett människornas vardagliga kamp för att klara livhanken då det råder brist på rent vatten.

Ett fyrtiotal personer, majoriteten av dem män, samlades för att lyssna på när Bengt berättade om livet i Senegal vid kontaktpersonsträffen på Missionsfesten i Oravais i juni.

– Jag reste senast i januari till Senegal. För att projekten ska lyckas krävs det en lokal förankring på ort och ställe. Vi har hjälpt människor med praktiska saker som att komma igång med trädgårdsskötsel och underhåll av brunnarna.

Häggblom säger att kom-

munikationen med projektparterna går smidigare om man kan diskutera öga mot öga.

– Missförstånd uppstår alltid, men kan undvikas om man försöker leva sig in i varandras situation och inte tar allt för givet.

Konkreta åtgärder

Häggblom har självmant engagerat sig i flera landsbygdsprojekt sedan han återvände till Finland efter sina missionärsuppdrag för Finska Missionssällskapet. Projektaktiviteterna har fört med sig många resor till Senegal.

– Jag ville fortsätta arbetet med vattenförsörjningen efter min hemkomst i mars 2000. Nu har jag deltagit i ett samarbetsprojekt med kyrkan i Senegal och lokala partners i Kronoby. Projektet pågick 2002-2005 och fokuserade på landsbygdsenergi med vindpumpar kopplade till brunnar och vattenreservoarer i Fatick med omnejd.

Projektplanerna påbörjades efter att den dåvarande biskopen från Senegals kyrka i samband med en finlandsresa besökte Folkhögskolan och föreslog ett samarbete.

– Finlands Svenska Folkhögskolföreningen bestämde sig för att göra en ansökan till utrikesministeriet och vi lyckades den vägen få pengar för det första treåriga projektet.

Lokalförvaltning som nyckel till utveckling

Tillsammans med Kronoby kommun och Kronoby Folkhögskola genomförde Häggblom också ett projekt för utveckling av lokalförvaltning i kommunen Diouroup, finansierat av Finlands kommunförbund.

– Projektet fokuserade på beslutsfattande gällande tillvaratagande av befintliga resurser för att åstadkomma en hållbar utveckling. Konkret betyder det vattenförsörjning, infrastruktur, hälsovård och användning av produkter från jordbruk och trädgård.

Landsbygden i Senegal är underutvecklad och resurserna när sällan människorna utanför de stora städerna. God vattenförsörjning kräver stora ekonomiska satsningar och mycket engagemang för en hållbar utveckling.

– Att åstadkomma likvärdiga förhållanden för hela befolkningen är en utopi. Solidaritet är ofta ett okänt begrepp; åtminstone i praktiken. Korruptionen bromsar en demokratisk utveckling.

Häggblom minns tiden som missionär i Senegal då man grävde 20-30 brunnar per år och utförde reparationer vartefter brunnarna behövde underhållas.

– Tiden i Senegal har gett mig mycket att fundera över. Kontakten med människorna på landsbygden har varit viktig. Frågor som livskvalitet, gemenskap och vänskap har fått nytt innehåll.

Samarbetet fortsätter

Efter en lång tids engagemang kan Häggblom konstatera att projekten fört med sig mycket pappersarbete och formaliteter.

– Jag har för tillfället inga planer på att göra någon ny projektsökning men kan tänka sig att söka efter nya samarbetskanaler.

Den senegalesiska kyrkans projekt för landsbygdsutveckling 2009-2014 pågår som bäst. Målet är att förbättra vattenförsörjningen, effektivisera jordbruket och utkomstmöjligheter samt förbättra den preventiva hälsovården på landsbygden. Vartefter brunnarna blir klara förs ansvar för underhållet över till lokalbefolkningen.

Den lutherska kyrkan i Senegal har blivit en viktig part i landets utveckling. Samarbetet med de nationella myndigheterna i Senegal och Finska Missionssällskapet har gett goda resultat.

Text och foto: **Joanna Lindén**
skribenten är informatör vid
Finska Missionssällskapet

Maja Haikolas minnesfond

Kom ihåg dina vänner på bemarkelsedagen eller hedra de bortgångnas minne genom en gåva till Paulinum prästseminarium i Namibia. Den valbara summan betalas till Maja Haikolas minnesfond, Sampo 800014-161130, skriv MAJA i meddelanderutan.

Vill du få hälsningen publicerad i Mission, kontakta Finska Missionssällskapets svenska sektion, tfn 09-1297 282. Hälsningar till följande nummer av Mission, som utkommer i december, skall vara redaktionen till handa senast den 20 oktober 2010.

Rita Hästbacka gratuleras på 90-årsdagen av grannarna Brita och Sverre.

Min mission – en kurs för dig som vill göra en insats

Kursen är tänkt för dig som vill lära dig mera om mission och göra en insats för missionen antingen i hemlandet eller utomlands. Du som vill ge alterneringsledigheten eller pensionstiden ett intressant och meningsfullt innehåll. Du som söker något betydelsefullt att göra på fritiden eller kanske drömmer om en helomvändning i yrkeslivet.

Kursen vill ge deltagarna möjlighet att fördjupa sig i internationellt missionstänkande, att få aktuell missionsinformation från arbetsfälten och hemlandet, att fundera över hur det är att leva som kristen och arbeta utomlands i mötet med andra kulturer och religioner samt att få idéer för hur man kan stöda missionsarbetet på olika sätt på hemmaplan. Under kursens gång får vi inspireras av andra och varandra. Efter genomgången kurs finns det möjlighet att ansöka om praktikplats på något av Finska Missionssällskapets arbetsfält.

Målet för missionen är att det kristna budskapet genom ord och gärning förkunnas för dem som inte tidigare hört det. Detta uppdrag utförs av missionärer i samarbete med lokala kyrkor och organisationer. Men missionärer behöver stöd och uppbackning från hemlandet av sina utsända församlingar. Därför har alla en plats inom missionen.

Förfrågningar

Missionspedagog Camilla Skrifvars, (09) 1297 360, camilla.skrifvars@mission.fi eller www.mission.fi/

Tid och plats

12-13.3.2011, Kristliga Folkhögskolan i Nykarleby

14-15.5.2011, FMS, Helsingfors

24-25.9.2011, Kristliga Folkhögskolan i Nykarleby

Kostnader

Kursavgift inklusive kost och logi 310 €

Heikki Hilvo

regionkoordinator för Kina, Hongkong, Taiwan, Ungern, Ryssland och Estland, samt Missionary Aviation Fellowship

Non sibi, sed aliis! Alltså va?

KRÖNIKA

Meningen ovan är på latin. Men du får lov att läsa ett par rader till förrän jag avslöjar betydelsen. Varför är jag då så hemlighetsfull? Jo, jag vill visa att vi ofta hör många fina ord och uttryck utan att ha den blekaste aning om vad de betyder i praktiken.

Ordet evangelium härstammar från grekiskan. Vi har hört ordet tusentals gånger på svenska. Men förstår vi ännu dess verkliga innebörd? Evangelium betyder glädjebud. Ett glatt budskap alltså. Men varifrån?

Glädje är ett relativt begrepp. Vi blir inte så speciellt glada över enbart ett glas vatten direkt från kranen. Men för största delen av människorna på jorden är kranvattnet odrickbart. När vi en gång i tiden bodde i Taiwan kokade jag allt dricksvatten. Tillbaka i Finland kändes det sedan underbart att få dricka direkt från kranen utan att behöva vara rädd för mag-sjukdomar.

Finland har klassats som världens bästa land. Alla finländare håller ändå inte med om det här. Vårt land är fullt av missnöjdhet, bitterhet och avund. På många håll i världen tänker man säkert att en flytt till Finland skulle innebära att träda in i paradiset. För många människor kommer beskedet om finländskt medborgarskap som ett glädjebud.

Vi återvänder till rubriken. Den latinska frasen betyder: "för andra, inte för sig själv". Utan förklaring blir meningen bara en fin prydnad som skulle kunna hänga på mormors vägg. På svenska är frasens betydelse ganska svår. Visst förstår vi orden, men genomförandet förorsakar svårigheter.

Visst får man älska, uppskatta och värdera sig själv, vi är ju skapade till Guds avbild. Men det här blir problematiskt om vi sätter oss själva i centrum eller ställer oss utanför gemenskapen med andra.

Det kinesiska tecknet för lukt består av två delar: "ego" och "stor". Det här tecknet kan tolkas på många sätt – ett stort ego är oangenämt, till och med illaluktande. Människor med stora egon trampar andra på fötterna.

Guds glädjebudskap till världen lyder: Han kom till människor för att tjäna, hjälpa och ge sig själv som offerlamm för våra synders skull. Guds evangelium omfattar holistiskt tjänande, det vill säga både förkunnelse och goda gärningar. Så här visar vi världen att Gud är god, att han bryr sig om oss. Den kristna kyrkan är ansvarig för att berätta och visa detta för hela världen, så att var och en kan förtrösta på och träda in i Guds rikes härlighet redan nu, genom att tro på Jesus.

Jesus levde inte för sig själv, utan för andra. Kyrkan lever inte för sig själv, utan för människornas skull. Himlen borde rankas som världsligtets bästa plats att bo på. Vi kallas dit genom Jesu försoningsarbete. Redan nu kan vi uppleva en försmak av Himlens verklighet, när vi lever som Kristi egna vittnen och samtidigt Guds rikes barn. Där det finns osjälvisk uppmärksamhet och vilja att tjäna medmänniskan, där är det gott att leva.

Kämparglöd i takt med

I byn Aaba i norra Senegal går solen upp vid sjutiden. Kvinnorna gör sig klara för sina morgonsysslor och barnen för att snart gå till skolan. Amadou Ba och Sidik Mangar betraktar boskapshjorden som vilar i byns utkant. Kornas behov ger rytm åt deras dag. När kalvarna har avnjutit sitt morgonmål direkt ur kons juver, föser Ba dem smidigt till sin egen hjord.

Landsortsbefolkningen i Senegal kämpar för att kunna leva kvar i sina uppväxtmiljöer. Torkan och ökenspridningen hotar boskapens betesmarker och fulanherdarnas kulturlandskap. Genom Utjämningskampanjen 2010 förbättras människornas möjligheter att stanna kvar på de områden där de tillbringat generationer, sida vid sida med sin boskap.

Så gryr ännu en dag i Aaba. De fullvuxna korna styr kosan norrut. Medan den finländska kossan alltid kan ta sig en klunk vatten ur ladugårdens vattenho när den är törstig, måste dess senegalesiska artfränder göra en 14 kilometers morgonlänk för att dricka ur Senegalfloden.

Det finns en brunn i utkanten av byn Aaba, men dess dyrbara vatten, som ligger på 63 meters djup, används bara för människornas behov. Sju kilometer från byn finns en borrhunn, men vattnet där kostar.

Däremot är vattnet som strömmar i Senegalfloden på samma avstånd, gratis.

När korna har släckt törsten måste Amadou Bas börja söka efter föda. Det har gått ungefär fyra månader sedan regnperioden. Området mellan floden och byn har betats rent, mellan träden syns bara rödbrun sand.

”Det finns gräs under regntiden, men nu börjar det ta slut”, säger Amadou Ba medan han gnuggar sina axlar och funderar på varifrån

han ska skaffa mat åt djuren. ”Snart måste korna föras söderut mot nya beten.”

Kon är en god kamrat

Det här kretsloppet har fulanherdarna följt i hundratals år. Människan behöver kon och kon behöver människan i byn Aaba. Tillsammans utstår de också de påfrestningar som klimatförändringen förorsakar.

Under torrperioden i början av året för kornas behov dem till det obebodda Ferlonområdet. När regntiden har börjat i slutet av sommaren, kan de igen återvända till sin hemtrakt Dier på södra stranden av Senegalfloden.

De senegalesiska korna ger lite mjölk efter kalvningen. Den mjölk som blir över efter att kalven diat mjölkas i ett stort kärl, gjort av skalet från en pumpa. Faati Mangar är nöjd med den lilla mängden mjölk. Idag kärnar hon smör, något som hennes mamma i tiderna lärde henne. Hon håller mjölk i en lägel gjord av getskinn, sätter sig i skuggan framför hyddan och börjar svänga lägeln fram och tillbaka med rytmiska rörelser.

Efter en kvart ler Mangar belåtet: ur lägeln sipprar färskt smör.

Fulanernas uppfattning om kon är rakt motsatt mot det västerländska nyttotänkandet. Trots att korna ger mjölk föder man inte upp dem bara för mjölkens eller köttets skull. De är ett mått på förmögenhet, men de är mera än husdjur – de är kamrater, nästan som en förlängning av familjen.

Kon slaktas bara vid speciella tillfällen när man måste skaffa mat åt många människor. Dessutom är det inte heller förnuftigt att slakta ett stort djur, eftersom köttet snabbt ruttnar. I byn finns varken kylskåp eller frysar.

Svårt hinna till skolan

All försörjningen i byn Aaba är beroende av årets kretslopp. I januari mognar det vilda jujubaträdets bär, som är väldigt efterfrågade. Byborna plockar bären och säljer dem på torget på måndagarna. Torget lockar kunder ända från Dakar.

Musa Diallo kommer emot i en kärra dragen av åsnor och vinkar glatt till hälsning. Igår hade han tid att studera i en pulaarspråkig läskunnighetsklass, men idag måste han forsla hö till försäljning på torget i Ndioum. Ibland består hans last av ved: många husmödrar lagar ännu mat över öppen eld, eftersom kol och gas är alltför dyra.

”Man måste flexa med skolgången när de unga behövs i byn för andra uppgifter”, förklarar Oumar Ba, som ansvarar för området läskunnighetsklasser, vilka upprätthålls av Senegals lutherska kyrka.

”Ibland måste klasserna stängas när de unga lämnar byn på grund av korna eller något annat arbete.”

Några kilometer längre bort planterar ungdomar tomatplantor. Längre bort finns också andra odlingar: rödpeppar, lök och okra. Största delen går till försäljning och för pengarna köper man ris, olja, socker och fisk.

Men de som bor vid floden behöver väl inte köpa fisk? Fisk får man väl gratis på mete och med nät?

Ökenspridningen driver folk till staden

Fisken har nästan helt tagit slut i Senegalfloden, berättar invånarna vid floden. Tidigare fick de inkomster av fiske, men nu hänger näten överflödiga på väggen.

Att fisken tagit slut är en synlig följd av klimatförändringen i det här området. Nuförtiden transporteras

öknens framfart

fisk från Saint Louis 240 kilometer därifrån. Få har råd att köpa dyr havsfisk. En del av fisken hämtas som torkad. Små bitar av den blandas i kokt ris och blandningen äts med hemkärnat smör.

Utjämning ska stoppa flykten från landsbygden

Senegal och Mauretania är mål för årets Utjämningsinsamling. Finska Missionssällskapetets samarbetar med Senegals lutherska kyrka. Kyrkan har 4000 medlemmar och församlingarna är 12 till antalet. Kyrkan försöker nå nya grupper av människor både med evangelisationsarbete och med utvecklingsarbete i byarna.

I de här länderna påverkar klimatförändringen framför allt utkomstmöjligheterna för de svagaste i samhället. Senegals lutherska kyrka och Lutherska världsförbundet i Mauretania gör ett långsiktigt arbete för att förbättra levnadsförhållandena på landsbygden.

I Fatick-Mbourregionen i mellersta Senegal och i Ndioum i landets norra del satsar sällskapet på jordbruksrådgivning och hälsofostran. I hälsovårdsarbetet ingår vaccinationsprogram, aidsupplysningsverksamhet och bekämpningen av malaria. I jordbruksrådgivningen lär lokalbefolkningen sig hur man komposterar, hur man får jordmånen bördigare utan konstgödsel samt hur skadeinsekter bekämpas på ett naturligt sätt. Fruktträdgårdar anläggs och träd planteras för att fördröja öknens utbredning. Det här arbetet förutsätter tillgång på vatten. Sällskapet gräver sju nya brunnar per år och iståndsätter tio gamla brunnar.

Tilläggsinformation:

www.utjamning.fi. Om du inte får Finska Missionssällskapetets insamlingsbrev på posten, kan du ge en gåva till Utjämningen via Sampo 800014-161130. Skriv U2010 i meddelanderutan. Ett stort tack för din gåva!

Text och foto: Paula Laajalahti

Översättning: Paulina Hannus

Bearbetning: Joanna Lindén

En senegalesisk ko går och dricker en gång per dag och äter torrt gräs där den hittar. När gräset tar slut, skär herden ner blad från träden till föda.

Narie Séne har kommit för att hämta vatten från brunnen i byn Fangade. Grunden för utvecklingsarbetet på landsbygden har varit att förbättra vattenförsörjningen. Att bygga brunnar och restaurera gamla brunnar har varit kärnan i utvecklingsarbetet.

Musa Diallo studerar tredje året i en pulaarspråkig läskunnighetsklass. Han har bl.a. lärt sig läsa, skriva och räkna.

Néné Diallo och Dieynaba lagar mat i en traditionell trebent gryta över öppen eld.

Anastasia och Timoteus: Gudstjänsterna i församlingen varar ofta mer än två timmar. Anastasia och Timoteus följde med pingstdagens högmässa.

En gränslös kyrka

Det är en levande församling som öppnar dörrarna i Keltto, där gudstjänsterna firas både på finska och ryska. Den Ingermanländska kyrkan har trots sina knappa resurser och minoritetsposition i Ryssland lyckats etablera sig på ett vidsträckt område: från Karelen till östra Sibirien. De ryska prästerna arbetar hårt, ibland både dag och natt. "Att vara präst i Ryssland är ett livskall", säger missionär Andrej Heikkilä.

Vi lämnar rusningstrafiken och i Sankt Petersburg bakom oss och drar en lättnadens suck: framme i Keltto! Kontrasterna till huvudstaden är märkbara: grönskande fält, hemtrevliga egnahemshus och välskötta trädgårdar. Det är lördagseftermiddag och vi saktar in för att hälsa på ortsbor. Efter sin tid som missionärer har både Andrej och Christina Heikkilä sett förändringar i församlingen. Tisdagsgudstjänsterna som Andrej varit med och startat har engagerat nya församlingsmedlemmar.

– Vi har lyckats nå nya människor på det här sättet. Eftersom vi bara är här för en tid kommer ansvaret för tisdagsgudstjänsterna senare att föras över till de lokala prästerna. Vistelsen här i Keltto har varit ett förberedande uppdrag som Gud gett oss, säger Andrej.

Christina har lärt sig tala flytande ryska och anpassat sig till den ryska kulturen.

– Här i Keltto har vi haft tillgång

till alla bekvämligheter. Sankt Petersburg ligger i närheten och det är smidigt att åka till Finland. Församlingen är väletablerad och levande. Men i höst väntar nya utmaningar.

Unga och gamla samlas till kvällsgudstjänsten som pågår två timmar. Sångerna och bönerna projiceras på en duk vid sidan av altaret. Levande musik och lovsång, höjda blickar. Efteråt dukas hembakta bullar fram. Tekopparna klirrar och ljudnivån är hög när alla åldrar samlas till avslappnade samtal.

Diakonvigd

Christina håller reda på Anastasia och Timoteus medan Andrej gör sig redo för vad han beskriver som en av sitt livs viktigaste dagar: den ryska prästvigningen.

– Beskedet kom överraskande. Tur att jag hann skaffa en prästskjorta i Finland, utbrister Andrej medan han stjälpes i sig en kopp kaffe. Den här dagen har jag väntat på!

Andrej är snabb som blixten när han gör sig redo, pratar i telefonen och samtidigt blir intervjuad. Stämningen är förväntansfull när familjen promenerar genom Keltto på pingstdagen. Under högmässan vigs Andrej till diakon tillsammans med två andra studeranden från teologiska institutet.

Efteråt beger sig församlingen till den gamla begravningsplatsen i Keltto för att fira minnesgudstjänst med nattvard. Biskop Aare Kuukauppi har satt sig ner på en

träbänk mitt i den lummiga gläntan. I tystnaden hörs fågelsång och vindens sus i takkronorna.

– Den lutherska kyrkan i Ryssland står inför många utmaningar: vi växer och behöver mera resurser. De här stunderna ger oss kraft. Vi kommer ihåg vår gemensamma historia, säger biskop Kuukauppi.

Brinner för kyrkan

Riitta Pukkonen, en av de unga församlingsmedlemmarna, bryter av en kvist för att vifta bort myggen.

– Ser du hur solen skiner ner i skogsdungen? Det här är en mycket viktig plats för oss där vi kommer ihåg hur vår kyrka har överlevt svåra tider, säger Pukkonen.

Vi träffas på nytt i Augusti. Riitta har en veckas semester och passar på att hälsa på sina släktingar i Finland. Hon berättar att sommarens barnläger lockade många deltagare i Keltto och Omsk.

– Vi åkte tåg i två dagar för att nå Omsk, men det var väl värt det! Församlingen behöver allt stöd den kan få. Just nu behövs det mera präster också, säger Riitta på flytande finska.

Vid sidan av heltidsjobb och studier engagerar sig Pukkonen också som söndagsskollärare.

– Fast jag alltid har så mycket att göra vill jag fortsätta arbeta för min församling. Jag hör hemma där. Kyrkan är det viktigaste i mitt liv.

Text och foto: Joanna Lindén
skribenten är informatör vid
Finska Missionsällskapet

Fakta

Den ursprungliga lutherska kyrkan i Ingermanland grundades år 1611 och bestod i huvudsak av finskspråkiga ingermanlänningar. I Ingermanlands evangelisk-lutherska kyrka skiljer sig benämningen på diakoner från benämningen i Finland, där diakon är lika med diakoniarbetare i församlingen. I Ryssland blir man först diakonvigd som präst för att sedan efter några års arbetserfarenhet bli vigd till pastor.

Begravningsplatsen i Keltto fungerade som samlingsplats för ortens kristna under en lång tid. Kyrkan i Keltto stängdes år 1939. Först år 1989 kunde församlingen registreras igen. Under förbudstiden och deportationsåren firade man gudstjänster och höll andakter på begravningsplatsen.

Familjen Heikkilä återvände till Finland i juni 2010. Deras uppdrag i Keltto inleddes hösten 2009. Just nu förbereder sig familjen för att åka ut till ett nytt missionsfält i Ryssland.

Vad anser studenterna vid teologiska institutet i Keltto om den lutherska kyrkans utmaningar i Ryssland? Läs mera i nästa nummer av Mission, där teologer från bland annat Murmansk, Sibirien och Vitryssland berättar om varför de valt att resa tusentals kilometer för sina studier.

Den ryska diakonvigningen förrättades av biskop Aarre Kuukauppi, församlingspräst Ivan Hutter och Hannu Heikkilä från Finska Missionsällskapet.

"Kyrkokören fungerade som en inkörsport till gemenskapen i Keltto församling", säger Christina Heikkilä.

Pingstdagen firas årligen med nattvard på Kelttos gravgård. Här samlades de kristna under Sovjettiden.

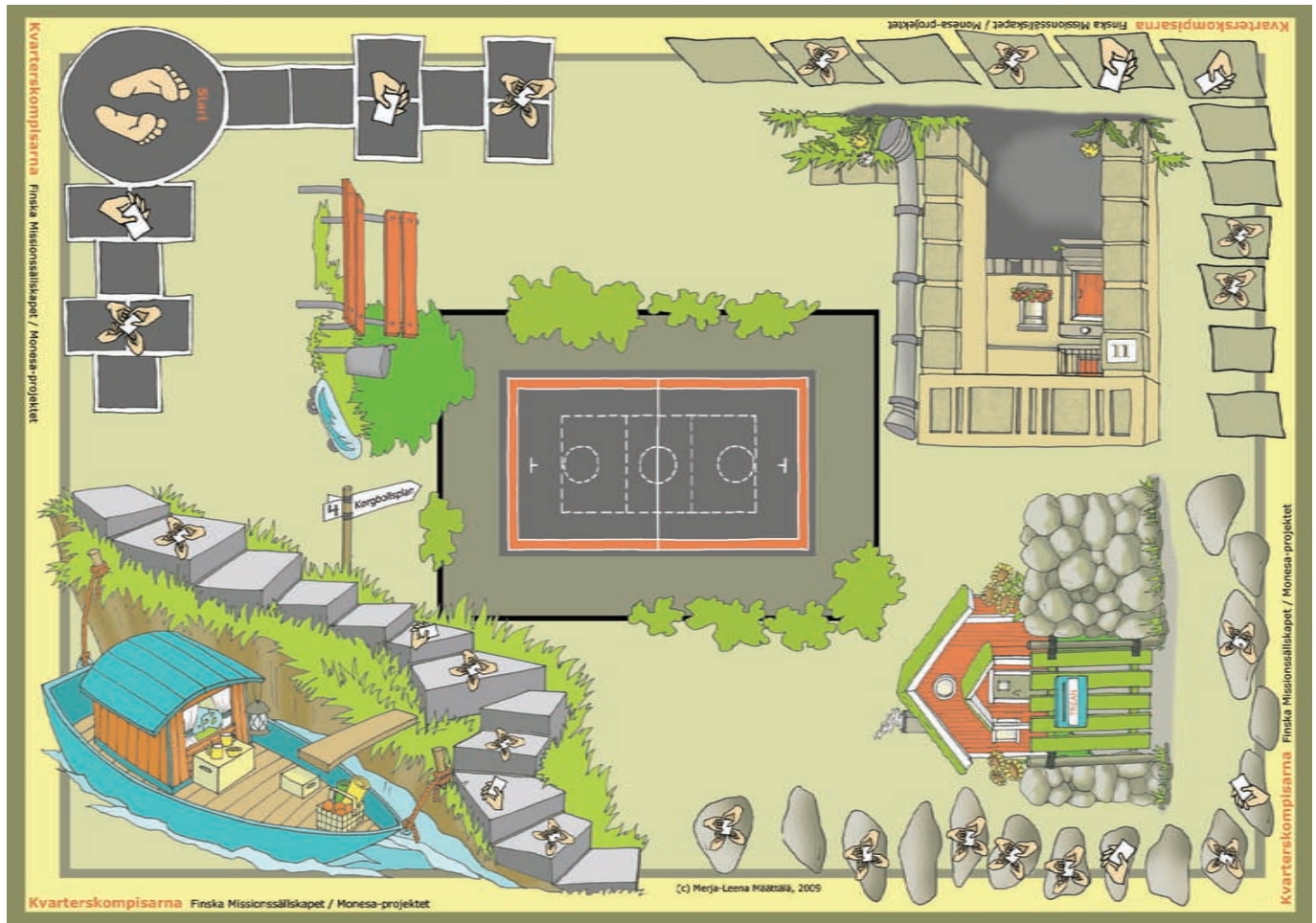

Andrej Heikkilä och Ivan Laptev har samarbetat kring förnyandet av gudstjänstlivet i Keltto församling.

Kvarterskompisar lär ut mångkulturell tolerans

Det nya brädspelet **Kvarterskompisarna** ger deltagarna möjligheten att lära sig något om vänskap som övervinner olikheter och kulturgränser. Under spelets gång får deltagarna diskutera genom rollpersonerna. Brädspelet är ett resultat av sällskapet Monesa-projekt vars mål är att stöda fostran i mångkulturalitet och tolerans samt att ge barnen möjlighet till delaktighet. "Deltagarna kan

också föra fram sina egna åsikter under spelets gång", säger Carre Lönnqvist, sekreterare för barn- och ungdomsarbetet. Spelet riktar sig främst till barn i lågstadieålder och kan till exempel användas i församlingens eftisgrupper eller skolor. Spelet kan beställas från: carre.lonnqvist@mission.fi

Julkort för delad glädje

Nu kan du beställa Finska Missionssällskapet's julkort! Julkortet kostar ingenting, men när du skickar det som julhälsning, betalar du in 5, 10, 20 eller 25 euro som går till rent vatten, vaccinationer, söndagsskola eller ett lamm. Bankgiro medföljer korten. Beställ korten från fms@mission.fi eller tfn 09-1297 282

Kvinnor leder utvecklingen i Venezuela

Guillermina Chaparro Bermudes är den första kvinnliga ledaren i Venezuelas evangelisk-lutherska kyrka. Hon är också den första kvinna som blivit prästvigd i landet. Chaparro besökte den finska Missionsfesten i Varkaus i juni. Hon säger att utvecklingen i Venezuela måste börja med arbetet bland de som driver samhällena på gräsrotsnivå, det vill säga kvinnorna.

– Vi kristna måste tjäna ursprungsbefolkningen och samtidigt respektera och bevara deras rika kulturer. Landets etniska mångfald utgör en stor utmaning både för kyrkan och samhället. Samhällsutvecklingen utgår från stärkande av kvinnornas kapacitet.

Chaparro säger att en kulturell förståelse är oerhört viktig i både missionsarbetet och den internationella diakonin: ”Missionärer behövs, men de lokala kulturerna måste respekteras.

Alla livsåskådningar och levnadssätt är en del av mångfalden och rikedom i Guds skapelse, som vi ska värna om”.

Hon poängterar vikten av internationell diakoni bland den fattiga indianbefolkningen i landet.

– Kyrkans främsta uppgift är att tjäna. Internationell diakoni är avgörande för att människorna ska klara av sin vardag och orka hoppas på en god framtid. För att kyrkan ska vara trovärdig måste vi alltså finnas till för de hjälpbehövande, speciellt i utkanten av storstäderna.

Chaparro säger att den ekumeniska situationen i Venezuela har förbättrats sedan Hugo Chávez regeringsperiod började.

– Den lutherska kyrkan får nu andelar av den statliga budgeten. Den ekonomiska situationen har förbättrats, men behoven är ändå stora.”

Text och foto: Joanna Lindén

Händelsekalendern

23.9 ”Rätt till mat” Utjämningsseminarium torsdagen 23.9 kl 13-17, Finska Missionssällskapet, Observatoriegatan 18, Helsingfors.

29.9 Keswick-dagar ”Ett brustet halleluja” i Helsingfors 29.9-2.10.2010. Torsdag kl. 19 ”Mellan lovsång och klagvisor” (servering 18.30), fredag kl. 18 ”En tro som tål livets skiftningar” (därefter servering), lördag kl. 18 ”Den Gud som gillar att laga saker”, Vittnesbörd. His Master’s Noise sjunger, release av ny skiva. Alla evenemang ordnas i Missionskyrkan, Observatoriegatan 18, Helsingfors.

23.10 Furahakören i Kaskö

24.10 Furahakören i Närpes

21.11 Furahakören i Lapträsk

10-12.12 Young adults-läger, Joy to the World i Päiväkumpu. Lägerspråk: engelska. Förfrågningar till Camilla Skrifvars tfn 043-8240640, camilla.skrifvars@mission.fi

Specialutställningen Tukutuku – i hisnande fart över savannen 16.4.2010 - 13.3.2011

Utställningen ger historiska glimtar från livet i Namibia. Fotografier, kartor, miniatyrer och en Land Rover från 1970-talet berättar om vardagens utmaningar under savannens gassande sol. Missionärerna tog sig igenom sand, lera och översvämmade vägar för att nå avlägsna områden, sjukhus och fältstationer. Bilarna gav förarna frihet och symboliserade utveckling och tilltro på framtiden. Fordonen krävde ändå en rejäl dos problemlösningsförmåga och Finska Missionssällskapetets kvinnor och män fick ofta fungera som självlärda bilmekaniker. Kumbukumbu, Finska Missionssällskapetets museum, är ett kulturhistoriskt specialmuseum, vars basutställning grundar sig på museets mångsidiga etnografiska samlingar.

Öppettider

Tisdag, torsdag - söndag 12 - 16, Onsdag 12 - 18, Grupper enligt överenskommelse. Inträdesavgifter: vuxna 5 euro, studerande och pensionärer 2,50 euro, barn 7-17 år 1 euro (under 7 år gratis). Guide 35 euro/timme. Grundskolklasser, daghemgrupper och skriftskolor gratis. Grupper och guidebokning: tfn (09) 1297 343 eller kumbukumbu@mission.fi

FMS kontonummer

Gåvor från privatpersoner:

Sampo 800014-161130
IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH

Församlingarnas kollekt m.m.

Sampo 800016-60710
IBAN: FI25 8000 1600 0607 10
BIC: DABAFIHH

Frivilliga bidrag till tidningen Mission

Sampo 800016-60710
referensnummer 450 000 00023
IBAN: FI25 8000 1600 0607 10
BIC: DABAFIHH

Maja Haikolas minnesfond,

skriv MAJA i meddelanderutan
Sampo 800014-161130
IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH

Födelsedagskonton

Britt-Helen Lindman, tfn 09-1297 266

Testamenten

Tarja Larmasuo, tfn 09-1297 204

”Gud möter oss i den mänskliga tillvarons djup”, skriver biskop Björn Vikström. Foto: Kirsti Kirjavainen, Nepal.

Lägg näten djupt

Lukas berättar i början av sitt femte kapitel om hur Jesus kallar lärjungarna till människofiskare. De har jobbat hårt och uthålligt hela natten, men inte fått någon fångst. På morgonen stiger Jesus i deras båt och predikar för människorna som har samlats på stranden. Efteråt ber han fiskarna ro ut igen och lägga ut näten på djupt vatten.

Att säga att resultatet överträffar alla deras förväntningar är en grov underskattning. De hade knappast några förväntningar alls efter nattens misslyckade fiskafänge. Det hade varit högst mänskligt om de som erfarna fiskare hade tvekat att ta emot goda råd av en landkrabba från Nasaret. Men de gör som Jesus säger, och fångsten blir större än vad någon av dem kunnat föreställa sig ens i sin vildaste fantasi. Jesus visar ytterst konkret hur Guds godhet överskrider alla våra begrepp om vad som är rimligt och lämpligt. Fiskelyckan blir en bild för Guds överflödande nåd.

Den stackars Simon Petrus drabbas av det ena känslökastet efter det andra. Först upplever han besvikelse och kanske också ilska över att nattens ansträngningar har varit förgäves. Sedan blir han glad och överraskad då näten börjar fyllas, men snart förvänds glädjen i förtvivlan och rädsla: det här är alldeles för mycket; båtarna börjar sjunka. Petrus inser sin egen otillräcklig-

het och ber Jesus gå ifrån honom.

Petrus drabbas här av insikten om att Gud är både skrämmande och god – Gud är totalt annorlunda än vad vi kan förstå. Gud är ingen menlös julgubbe som kommer när vi bestämmer. Gud är heller inte en harmlös skägig gubbe på ett moln. Gud är universums herre, som både i sin vrede och i sin kärlek överskrider gränserna för vad vi upplever vara passande.

Då Jesus efteråt kallar dem till människofiskare kastar han ett nytt ljus över hela händelsen. Det misslyckade fiskafånget blir nu också en bild för ett resultatöst missionsarbete. Senare skulle säkert lärjungarna, precis som otaliga missionärer och församlingsarbetare runt om i Kristi världsvida kyrka, tvingas uppleva perioder då förkunnelsen inte tycks ge något resultat. Trots troget arbete under dagar, veckor och år kan det tyckas som om skörden uteblir.

Jesus vill här framhålla för lärjungarna att allt inte hänger på dem. Det är inte deras ansträngningar, uthållighet och påhittighet som utgör förutsättningen för utbredandet av Guds rike. Gud kan där Gud så vill ge en fångst, en skörd, som överskrider vår fattningsförmåga. Men det kan endast ske på djupet, i de dolda själsliga djup där Gud kan möta vår innersta längtan.

Gud finns med oss i vardagen. Den värld

vi lever i är Guds egen värld. Men Gud finns inte bara på ytan, och inte heller bara i det grunda och trygga. Gud möter oss i den mänskliga tillvarons djup. Som kristenhet och som enskilda kristna skall vi inte nöja oss med att polera fasaden. Vi skall våga ifrågasätta en kultur som sätter allt för mycket värde på hur människor ser ut, i vilka kretsar de rör sig och i vilka TV-program eller tidningar de syns. Livets verkliga mening upptäcks inte förrän vi är beredda att söka på djupet.

Att våga styra ut på djupet och lägga näten där innebär bl.a. att försöka tala om frågor som verkligen berör människor. Grunden för vår trygghet, framtidstro och livslust är en angelägen utgångspunkt för samtal om tro och mening. För att inte fastna i de färdiga svaren eller de slitna klischeerna behöver vi modigt försöka uttrycka evangeliet om Guds kärlek med ord som är ärliga och uppriktiga.

Våra församlingar skall inte vara inhägnade fiskodlingar, där alla matas med samma föda och drillas till att tänka och tycka lika. Nej, våra församlingar skall vara fiskebåtar som på Jesu uppmaning styr ut på öppet vatten och lägger näten djupt.

Björn Vikström, biskop

